

ΠΑΣ	1325
20 Σεπ. 2011	

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΑ-ΘΕΟΔΩΡΑ ΑΥΓΕΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Βουλευτής Επικρατείας - ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αθήνα, 20 Σεπτεμβρίου 2011

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ: τον Πρόεδρο της Βουλής

ΘΕΜΑ: Αναγνώριση της 6^{ης} Απριλίου ως Επίσημης Ημέρας Εορτασμού της Γενοκτονίας Θρακιωτών

Με την παρούσα αναφορά μου, σας παραθέτω την επιστολή της Πανθρακικής Ένωσης Αμερικής «ο Ορφεύς», σχετικά με την αναγνώριση της γενοκτονίας των Θρακιωτών, την περίοδο 1908-1922, και επίσημη ημέρα εορτασμού της την 6^η Απριλίου.

Οι αναφέροντες Βουλευτές

Διονυσία-Θεοδώρα Αυγερινοπούλου

Δερμεντζόπουλος Αλέξανδρος

Βουλευτής Επικρατείας

Βουλευτής Έβρου

PANTHRACIAN UNION OF AMERICA
"ORPHEUS" INC.

ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ "Ο ΟΡΦΕΥΣ"

P.O. Box 3280 Steinway Station • Long Island City, N.Y. 11103

April, 2011

Dionysia-Theodora Avgerinopoulos
35 Akadimias St. 4th floor
P.C. 10672, Athens, Greece

Dear Parliamentarian Avgerinopoulou,

In 1994, the Greek Parliament decided to pass a decree affirming the Greek Genocide in the Pontos region and designated 19 May as its official day of commemoration. In 1998, the Greek Parliament bravely decided to pass a second decree recognizing the Greek Genocide of the entire Asia Minor region and officially designated 14 September as its official day of commemoration. It is the opinion of the membership of Panthrakian Union of America 'Orpheus', that the time has come for the Greek Parliament to finally complete the full recognition of the Greek Genocide by passing a third decree recognizing its victims in Eastern Thrace and designating 6 April as the official day of commemoration for the Genocide of Thracian Hellenism. We have therefore submitted the following attached letter written by Professor Theofanis Malkidis in Greek and call on the Greek Parliament to do the honorable thing and recognizing April 6th as the official day of commemoration of the Thracian Genocide.

Respectfully,

Ioannis Fidanakis
Past-President and Current Thracian Representative to
The Federation of Hellenic Societies of Greater New York

Είναι διαπιστωμένο πλέον ότι ο Θρακικός Ελληνισμός και γενικότερα ο Ελληνισμός που ζούσε στο οθωμανικό κράτος μέχρι το 1922-1923, έπαιξε σημαντικότατο αν όχι κεντρικό ρόλο στην εξέλιξη της ιστορίας του ελληνικού λαού.

Επίσης είναι κοινά αποδεκτό ότι αυτό το ιδιαίτερης αξίας κομμάτι του Ελληνισμού που ζούσε στην Ανατολική Θράκη, στη Μικρά Ασία στον Πόντο, στην Καππαδοκία, μπήκε στο περιθώριο αγένετο μετά την ελπίση του ως ακροτηριασμένο προσφυγικό σώμα στον ελλαδικό χώρο. Ειδικότερα το προσφυγικό στοιχείο αντιμετώπιστηκε σε γενικές γραμμές σαν ξένο, που ήλθε στην Ελλάδα κρυφτούλι να διαταράξει πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές και άλλες ισορροπίες και έβλεπε στα μαζικά μέλλον και αυτό μπορούσε να γίνει με την τουλάχιστον να μείνει χωρίς ουσιώδες μέλλον. Ειδικότερα, σε ότι αφορά το Θρακικό εθνοκληρωτική ισοπέδωση του πλειοψηφικού παρελθόντος. Ειδικότερα, σε ότι αφορά το Θρακικό Ελληνισμό, σύντομα ο πρώτος ακροτηριασμός ακολούθηθηκε και από ένα δεύτερο με τον διάσκορπισμό των ανατολικοθρακικών σε όλη την Ελλάδα και από έναν τρίτο στη δεκαετία του 1950 και 1960, με τη μετανάστευσή σε όλο τον κόσμο.

Η υπογραφή του ελληνοτουρκικού συμφώνου φιλίας του 1930 δεν λειτουργήσει μόνο οικονομικά εις βάρος των προσφύγων αφού «η συντριπτική πλειοψηφία τους είδε να γάνεται το ανέχόμενο αποζημίωση των περιουσιών τους», αλλά λειτουργήσει ηθικά και πολιτικά σαν το πρώτο μέσο για την εξαφάνιση του προσφυγικού πληθυσμού, για την εξαφάνιση της μνήμης. Μοναδικό κίνητρο διάσωσης της μνήμης ήταν οι σύλλογοι, οι κοριότεροι εκφραστές του προσφυγικού χώρου. Χωρίς αυτούς τους συλλογικούς θεσμούς, δεν θα υπήρχε καμία εορταστική και δυναμική αναφορά για τον Ελληνισμό της Θράκης και καθ' ύμους Ανατολίας. Η οποία κινητικότητα θα περιοριζόταν τις στατικές προσεγγίσεις και οι κρατικές επιδιώξεις και νοσηρότητα των περιγραμμάτων πιο πάνω ή θα τα είχαν εξαφανίσει όλα ή θα γινόταν επίκληση των συναισθηματικών κομμάτων των προσφύγων ή θα τα είχε περιορίσει σε οικισμούς και οδούς που θα είχαν πίσω τους τον τοπο καταγωγή τους τον απίστευτο προσδιορισμό «Νέα» Νέα Σμύρνη, Νέα Ιωνία, Νέα Κερμασιάνη, Νέα Οριζαντιάδα, Νέα Αγχίαλος, Νέοι Επιφάτες. Είναι όμως μη αμφισβητήσιμο ότι οι σύλλογοι, οι σωματεία και κάποιες εικαστικές και σοβαρές προσπάθειες προσέδωσαν το προσφυγικό σώμα από την αμνησία και έδωσαν τις υλαινθήσεις σε κάποιες δεσφοροί.

Η γενοκτονία στοιχίζει τη ζωή σε πάνω από 1.000.000 Έλληνες από τους πάνω από 2.500.000 που ζούσαν εκεί. Στη Θράκη η Γενοκτονία ξεκινά το 1908 κορυφώνεται στις 6 Απριλίου 1914, το Μαύρο Πόδι και συνεχίζεται μέχρι το 1922.

Ο καθηγητής Κωνσταντίνος Βασιλόπουλος, σημειώνει σχετικά ότι «στην πράξη η απώλεια της Ανατολικής Θράκης σημαίνει πολύ περισσότερο από τη Μικρασιατική τραγωδία. Η διαπίστωση αυτή ενέχει την έννοια της διαχρονικότητας στο βαθμό που δεν συνεπάγεται μόνο στρατηγικούς λόγους, αλλά σχετίζεται και με την απώλεια του τεχνικού πλεονεκτηματος που αφορούσε την εγκατάσταση και την αποκατάσταση του μεγαλύτερου μέρους των Ανατολικοθρακικών προσφύγων στη σημερινή ελληνική Θράκη. Εφόσον ακυρώθηκε τελικά μετά το 1922 και μέσα από τις περιστάσεις η διεργασία συγκράτησης του σημερινού ανατολικοθρακικού στοιχείου στο χώρο της Δυτικής Θράκης, ήταν επόμενο όχι μόνο να κατασκευαστεί η συνολική λειτουργία του στην ελλαδική επικράτεια αλλά και αποδυναμωθεί σταδιακά και να εξελιχθεί η ηθική και η πολιτική κατάσταση του παρελθόντος με δεδομένη την υπογραφή της Εθνοτικής Πράξης του 1923.

Ο καθηγητής Τανέρ Ακσάμ αναφέρει ότι « η εκτόπιση και οι δολοφονίες δεν ήταν μια μεμονωμένη πράξη μόνο ενάντια σε Αρμένιους. Πραγματοποιήθηκαν ως τμήμα ενός γενικού σχεδίου που θα μπορούσε να κληθεί «δημογραφική πολιτική» ή «φυλετική καθάριση της Ανατολίας», μια πολιτική εκκαθάρισης του χριστιανικού πληθυσμού της Ανατολίας. Ο κύριος στόχος όλης αυτής της πολιτικής ήταν να εξασφαλιστεί ο σχηματισμός μιας ομογενοποιημένης Ανατολίας, η οποία μπορεί να προετοιμάσει το έδαφος για ένα έθνος-κράτος και να υποβάλει οποιαδήποτε επικίνδυνα στοιχεία που να εμποδίσουν την πραγματοποίησή αυτού του σχεδίου. Το σχέδιο είχε σαν αποτέλεσμα την απομάκρυνση των μη μουσουλμανικών λαών από την Ανατολία, συνέπεια του οποίου 2 εκατομμύρια Αρμένιοι, Ασσύριοι και Έλληνες - ο χριστιανικός πληθυσμός της Ανατολίας είτε υποβλήθηκαν είτε δολοφονήθηκαν».

Τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν ήταν πολλά: εκτοπισμοί, δημογραφία ταγμάτων εργασίας, τάγματα εξόντωσης ουσιαστικά από τα οποία γλίτωσαν ελάχιστοι επιβιώσαντες, πολιορκία χωριών, τρομοκρατία, βίαιη αρπαγή γυναικών και παιδιών, απειλές, βιασμοί, δολοφονίες. Αυτές οι πολιτικές που τέθηκαν σε ισχύ κατά τη διάρκεια της περιόδου 1913-1918 οδήγησαν σε μια πλήρη αλλαγή στο εθνικό χάρτη της Ανατολίας. Ο διπλωμάτης των ΗΠΑ Χένρυ Μοργκεντάουμ υπέστησε την προσοχή στο γεγονός ότι οι μέθοδοι που χρησιμοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των αρμενικών σφαγών ήταν παρόμοιες με εκείνες που χρησιμοποιήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου και εναντίον των Ελλήνων. «Οι Τούρκοι υιοθέτησαν τις [ίδιες] μεθόδους ενάντια στους Έλληνες που είχαν χρησιμοποιήσει ενάντια στις Αρμένιους. Τους πήραν στον οθωμανικό στρατό, και [έπειτα] τους μεταφέρουν σε χιλιάδες τάγματα εργασίας... αυτοί οι Έλληνες στρατιώτες πέθαναν από το κρύο, την πείνα και άλλες στερήσεις, ακριβώς όπως οι Αρμένιοι... οι Έλληνες μαζί έθηκαν πινετού στις ομάδες Κατόπι, κάτω από την υποχρεωτική προστασία των τούρκων χωροφυλάκων, μεταφέρθηκαν στις εσωτερικές περιοχές [της Ανατολίας]».

Η μαρτυρία του Μοργκεντάουμ αναφορικά με το θέμα της πρόθεσης της γινοκτονίας συνεχίζεται ως εξής: « Όταν οι τουρκικές αρχές έδωσαν διαταγή να εφαρμοστεί το μέτρο των εκτοπίσεων δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να απαρτίσουν την καταδίκη ως θάνατο ενός ολόκληρου λαού. Οι Τούρκοι ιδιωνόντες είχαν πλήρη συνείδηση αυτού του γεγονότος και δεν προσπάθησαν καθόλου να το αποκρύψουν στις συνομιλίες τους μαζί μου. »
Μετά την εκδίωξη των Ελλήνων, το 1928 απογραφήκαν στην Ελλάδα 1.221.849 πρόσφυγες, εκ των οποίων 1.104.216 προερχόμενοι από την οθωμανική αυτοκρατορία (626.954 από την Μικρά Ασία, 256.635 από τη Θράκη, 182.169 από τον Πόντο, 36.458 από την Κωνσταντινούπολη) και οι υπόλοιποι από την ανατολική Ρωμυλία (49.027), Ρουμανία (722), Ρωσία (11.435), Καυκάσο (47.091), Σερβία (6.057), Αλβανία (2.498), Δωδεκάνησα (738), Κύπρος (57), Αίγυπτος (8). Ο αριθμός αυτός όμως δεν παρουσιάζει το πραγματικό μέγεθος των προσφύγων, αφού δεν λαμβάνει υπόψη τους θανάτους στο διάστημα 1922-1928 (περίπου 75.000) και τους 66.000 πρόσφυγες που έγιναν λαοί πρόσφυγες.

3.

Όπως έγραφε και ο Τσέχος συγγραφέας Μίλαν Κούνερα «η πάλη των ανθρώπων κοινά στην εξουσία είναι η πάλη της μνήμης κατά της λήθης». Οι Θρακιώτες είχαν επιλέξει να αναδείξουν και τα κομμάτια της ιστορίας τους, αφού μία σειρά από αιτίες δεν άφηναν το Θρακικό πολιτισμό να αναπνεύσει.

Η Θρακική παράδοση και ιστορία περιοριζόταν σε δύο-τρεις χορούς και τραγούδια, και η Θράκη ήταν γνωστή ως τόπος εξορίας για ανεπιθύμητους δημοσίους υπαλλήλους και στρατιωτικούς. Η πολιτική αυτή ήθελε τη Θράκη παραμεθόρια περιοχή, τόπο σινοήρων και εξορίας. Το «θα σε στείλω στον Έβρο» πέρασε από τον κινηματογράφο μέχρι τη λογοτεχνία. Αυτός ο κύκλος συνεχίστηκε μέχρι τη δεκαετία του 1990, όταν οι Θρακιώτες, κατανόησαν ότι δεν μπορούσε να κινηθεί ένας σύγχρονος άνθρωπος μόνο με ένα μέρος της ιστορίας τους. Δεν έφτανε για να ζήσει μόνο με αυτό. Η ανάδειξη της κυριότερης αιτίας για την διακοπή

συνέχειας του Θρακικού και του υπόλοιπου Ελληνισμού που ζούσε στο οθωμανικό κράτος, της γενοκτονίας ήταν η αρχή για ένα νέο κύκλο.

Οι υπαίθιοι, οι θύτες, παρέλα επιδίωξαν με τη βία να εξαφανιστεί ο προσφυγικός και ιδιαίτερα ο Θρακικός Ελληνισμός και ο πολιτισμός του δεν το κατάφεραν. Η Θράκη είναι η δική μας κληρονομιά που αποτελεί ένα μεγάλο μέρος του πλούτου του ελληνικού λαού και του πολιτισμού του, την ιστορική του ταυτότητα, τη γλώσσα, τη οικουμενικότητα, το φυσικό και αρχιτεκτονικό τοπίο, είναι ο πολιτισμός στον οποίο αναφέρονται ως παγκόσμιο πρότυπο εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο. Είναι το σημείο αναφοράς των επόμενων γενεών των προσφύγων που ζουν στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο. Είναι μία νέα, ελπιδοφόρα και ουσιαστική προσοχή για τους νέους ανθρώπους ώστε μέσα και από την εκπαίδευση, τη γνώση της ιστορίας, να αναζητήσουν τη γνώση και να ανακτήσουν την ταυτότητά τους.

Ο κύκλος της ανάκτησης της ταυτότητας των Θρακιώτη, όπως και αυτής των Μικρασιάτη, του Πόντιου, του Καππαδόκη, γενικά του πρόσφυγα, η οποία είχε χαθεί για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα έχει ακόμη πολύ απόσταση να διανύσει και να δημιουργήσει τις συνθήκες για νέα και σύγχρονα αιτήματα. Ωστόσο η ιστορική περίοδος που διανύουμε δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες. Σε όλη την Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο, γίνεται πλέον κατανοητό ότι χωρίς τη γνώση της ιστορίας και της τραγικής αυτής σελίδας που γνώρισαν οι Έλληνες, χωρίς δηλαδή της ανάδειξης της γενοκτονίας, δεν μπορεί να υπάρξει ολοκληρωμένη κατανόηση της ιστορίας. Η ουσία έχει υπερβεί τον τύπο, η αλήθεια έχει ξεπεράσει το ψεύδος, η φως έχει νικήσει το σκότος.